

**En Nye Viise,
om den
Ulykkelige Hændelse,
Som tildrog sig i Aaret 1779
den 12te April,
da**

**Trende Brødre fra Gaarden Julstad
paa Inder-Øen reyste i Baad til Saugen,
paakom dem et stærkt Veyr, som hvelvede
Baaden, hvorved den Eene af dem kom
Bort, men de Tvende bleve reddede og
kom med Livet tilbage;
Hvilket Viisen udførligen beretter.**

**Sammensat af en Ungkarl ved Navn
Gunder Taarbersen Giørstad.
Siunges med Melodien:
Jesu søde hukommelse, etc.**

Trykt i samme Aar.

Det sig i Aar tildraget har,
At trende Brødre, som her var:
De reyste ud fra Landet fort;
Deraf den Eene han kom bort.

2.
De Brødre, i een Baad, var Tre,
En Ladning Tømmer havde de,
Og tænkte sig til Saugen hen;
Men GUD han tænkte andet igien.

3.
Da de til Sunden seylet frem,
Opreyste Gud en Storm saa slem,
Der kom Nord-Vest en heftig Vind,
Den kringlet Baaden om gesvind.

4.
De Tvende raabte inderlig:
Den Tredie bad dem tie stil,
Og sagde: see her Dødsens Bud,
Ach HERre JESu! hjælp os nu!

5.

Han, som der ynkelig omkom,
Bad da til GUd saa hiert'lig om,
At der dog komme en tilsted',
Som kand fortæll' Omstændighed.

6.

Det var om Aftenen saa seent,
De blev af Veyret saa omvendt,
Og kom paa Hvelvet alle Tre,
Da ingen Redning var at see.

7.

De alle Tre paa Hvelvet laae,
Indtil om Morgen, hannen gael;
Da kom en Størtning meget stor,
Som tog da bort den ældste Broer.

8.

Det var en meget Ynk at see,
En Broder her saa skulde døe;
De saae ham Ganger to og tre,
Men ingen Redning kunde skee.

9.

De Tvende nu paa Hvelvet sad,
Med Graad og Bøn inderlig bad;
GUd kom med hielp, lod Baaden frem
Oppaa et Bierg, som reddet dem.

10.

I som nu hans Forældre er,
Og havde eders Søn ret kiær,
Skulde see ham at drage hen,
Men ikke komme meer igien.

11.

Han var og en, som vel forstod,
Sin Konges Tienest' gjorde god;
Men nu maa han da ligge der,
Og skal ey presentere her.

12.

Han var af et Cavallerie,
Nu har han udtient og er frie;
Han fik sin Afskeed i en hast,
Og GUd gav ham et ærlig Pas.

13.

Jeg har og hørt af en og hver,
At alle var hans Venner her;
GUd har og elsked ham tillig',
Og tog ham i sit Himmerig.

14.

Og I hans Moder! da den Dag,
Som havde været lang Tid svag,
Skulde nu faae den Harm og Vee,
At han blev iblandt Fiskene.

15.

Det skal I ikke sørges ved,
Lad kun der Kroppen ligge ned!
Thi GUd, som gav ham Siælen, har
Den nu alt udi sin Forsvar.

16.

Det havde seet meer hæderlig,
At han hast ligget hiemme Liig,
For hans Forældre, Sødskende
Og alle hans Anrørende.

17.

Men GUd, han vilde have saa,
At saadant skulde for sig gaae;
Os til Exempel skulde skee,
Ved saadanne en Hendelse.

18.

I sørgelig Forældre,
Som ere nu bedrøvede,
GUd styrke eder i Jer Qval,
Som nu uddrak den suure Skaal!

19.

Han kommer ikke meere her,
GUd give, at vi komme der!
Han vandt Striden ved Bøn og Troe,
Og er nu vist i evig Roe.

20.

O! At nu alle og enhver,
Vil eftertænke det i sær:
GUd har dog vist den Ungdom kiær,
Som nu taer fra Verden her.

21.

Her er saa vanskelig en Tid,
For Ung og Gammel at leve i,
Med Sladder, Snak og Gierning slem,

Som gaaer i Verden gandske frem.

22.

Vor HERres egne Ord saa er:
Vi skal vor Næste have kiær;
Ham være troe og staae ham bie,
Dertil ogsaa vor Fiende.

23.

Naar jeg vil regne nær og lang,
Omkom sex Baader samme Gang;
Nogle blev reddet af den Nød,
Men største Deelen blev dog død.

24.

De arme Folk maa fare hen,
For stor Credit, som er hos dem;
De taer nu Brød fra egen Mund,
For at besætte Gaard og Grund.

25.

GUd hjælpe alle og enhver,
Som komme udi Fristelser!
Og see sit Gods saa fare hen,
Ja Livet med for mangen een.

26.

Exempler har vi mange saa,
Som har og hendt i dette Aar,
Der har nu skeed med Ild og Vand:
I Trondhiem blev og myrdt en Mand.

27.

GUd nu bevar en og hver
For saadan store Fristelser!
GUd lad dine Engle hos os staae!
At intet Ondt os træffe maa!

28.

Dem som nu ere faren hen,
De er hos GUd i Himmelen;
Der er de nu blandt Englers Tal,
Og siunger i den Fryde-Sal.